

Chiều lỡ cỡ

Sài Gòn thở dài.

Chiều nắng ráo.

Chiều nào đây?

Nắng êm êm quán quanh từng bước chân. Tôi bước vào quán quen, nơi cất chứa những kỷ niệm của tôi và N. Tôi gọi một tách trà, một chiếc bánh, đợi N đến. Bốn giờ rồi, N chưa đến. Có lẽ hôm nay N bận việc nên đến muộn. Tôi quên đi cái đồng hồ, chúm mắt vào sách và nếm hương trà. N thích cuốn sách này. N tặng tôi cuốn sách này. Cả tôi và N đều dự cảm được rồi sẽ có một ngày phải lìa xa.

Tôi nhìn ra phố, qua khung cửa kính. Nắng đã thưa dần, xe nhộn nhịp, N vẫn chưa đến. Tôi với lấy một nhành kỷ niệm quanh quất đâu đây. Đó là kỷ niệm một buổi trưa ngọt ngào, tôi cứ đòi lang thang hiệu sách, còn N thì chỉ muốn ngồi yên và đọc. Chiều lòng tôi, N nói N sao cũng được. Tôi biết N không thoải mái, nhưng tôi thích như thế. Rồi nhành kỷ niệm ấy xám dần, tan biến, lồi tôi về thực tại. Tách trà đã nguội.

Chiều nay, tôi vẫn không gặp được N. Tôi không trách N. Không thể trách N. Về nhà, tôi đặt những chiếc bánh vào đĩa, mang lên phòng khách, mời T. T quét mắt nhìn dọc thân thể tôi, cứ như tôi là một kẻ tình nghi. T tháo kính, hỏi khẽ:

- Chiều nay, sao em về muộn thế?

Tôi nhớ ra rồi. Chiều nay, tôi đã ghé vào một quán quen, đợi N. Nhưng N không thể đến. N đã xa tôi rồi. T đợi chờ câu trả lời của tôi bằng đôi mắt hoài nghi. T biết câu trả lời sẽ đầy ắp những dối lừa.

- Em mua bánh, quán chiều nay đông quá.

- Có sao phải mua bánh ở quán ấy? Em đợi thằng N phải không?

T vừa chôn tôi dưới huyết. Tôi cứng đờ, không thể mở miệng. Tôi chờ đợi N, như N từng chờ đợi những cô gái khác. Tôi không biết N đã trải qua bao nhiêu mối tình, không biết hiện tại N đang mãi mê đuổi theo những cô gái nào, đang ở một nơi nào đó, cũng chờ đợi một ai đó. Tiếng thì thầm bên tai, xé toạc sự im lặng dưới huyết:

- Em không yêu anh sao?

Tôi quay sang, chạm phải ánh mắt hoài nghi của T. Vẫn là ánh mắt này, với câu hỏi này. Tôi cũng muốn mượn mẫu câu này để hỏi N: "Anh không yêu em sao?" Nhưng N đã đi rồi. Chiều nay, chiều lỡ cỡ: chiều dĩ vãng hay chiều hiện tại? N không thể trả lời câu hỏi này. Tôi không biết N sẽ bỏ rơi tôi lúc nào. Tôi muốn nói cho N hay, tôi yêu N.

- Sao em cứ có cái thói quen kỳ quặc ấy?...

Chỉ vì T không trải qua nên thấy kỳ quặc. Tôi biết chỉ có N hiểu tôi, hiểu cảm giác trông chờ của tôi. Có phải trông chờ vì hy vọng, hay trông chờ chỉ là thói quen?

- N đã chết rồi, sao em cứ mãi...

Tôi không nghe thêm một tiếng nào nữa. Tất cả những gì T nói thêm đều tan rã trước khi đến tai tôi. Nơi đây không có một nhành kỷ niệm nào. Tôi phải nhớ về buổi chiều hôm nay, khi những nhành kỷ niệm cứ đong đưa. Tôi lại đưa tay ngắt lấy một đoạn. Đó là một buổi chiều nắng ráo. N hẹn tôi nơi quán quen. Tôi đến trước và đọc sách. N đến muộn năm phút. Tôi cười, nhận lời xin lỗi của N, chẳng đáng gì.

Hương trà nhẹ nhàng. Hương trà gồng mình giao đấu với những lời độc địa. Người ta đồn thổi N chết. Nhưng chỉ là lời đồn đáng nguyên rủa. N không chết. N đang ở một quán quen nào đó chờ đợi, biết đâu là chờ tôi. Tôi muốn đến đó, nói với N rằng, tôi yêu N. N có biết tôi yêu N trước khi N xa tôi không? Hay vì N biết sự thực này nên đã lánh mặt tôi? Chẳng lẽ N phải làm theo lệnh lập trình sẵn của định mệnh, như chúng tôi từng dự cảm?

- Em đã từng ngủ với nó đúng không?

- Đêm tân hôn, em vẫn còn trinh, anh quên sao?

T lại tiếp tục hoài nghi về những sự thực tôi đã khẳng định trong đêm tân hôn. N chưa từng hôn tôi. Tôi khao khát một cuộc làm tình, nhưng muộn rồi, N đã xa tôi rồi.

Câu nói của T không làm cho da thịt tôi đau đớn mà cửa vào từng ngách nhỏ trong lòng tôi. N xuất hiện lúc này, tôi sẽ không quan tâm những ngách nhỏ buốt xót thế nào. N sẽ là bác sỹ. N sẽ là thần dược. Chiều nay, tôi đợi đến năm giờ, sáu giờ. N không đến. Quán quen, tại sao N không đến? Có lẽ N bận.

Tôi mong đợi một buổi sáng thức giấc, được rúc mặt vào ngực N. Cái mùi nồng ngái của N, tôi không thể tìm thấy ở người đàn ông khác. Mặc kệ T hoài nghi. Tôi vào phòng tắm, hát bài hát sự tự do, hát bài hát N yêu thích. Tôi trông chờ cuộc điện thoại của N, hẹn tôi lang thang Sài Gòn tối nay. N thích lang thang Sài Gòn, nhưng hiếm khi rủ tôi mặc dù tôi đã trách N không rủ.

Tám giờ, vẫn chưa có cuộc điện thoại nào. Có lẽ tôi phải ra phố tìm N. Tìm trên những con phố quen chúng tôi từng lạc. Tôi lỡ cỡ giữa Sài Gòn thờ dài.

Tháng 1, 2017.

-Lý Minh Kỳ-